

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Élő Gábor Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Élő Gábor ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Koruhely Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Koruhely Péter ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. május 9. napján meghozott, 65.P.21.226/2011/17. számú ítélete ellen az alperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes képmás védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a ...-i, ... intézkedésről beszámoló aznap éjjeli, másnapi ... adásban öt kitakarás nélkül ábrázolta hozzájárulása nélkül közölve képmását.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 300.000 forint tőkét, és ezen összeg után 2008. március 16. napjától a kifizetésig járó késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki kamatot és 30.000 forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 18.000 forint illetéket.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 88.710 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 80. §

(1), (2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését.

A felperes keresetét a képmással való visszaélés körében alaposnak minősítette, utalva azon bírói gyakorlatra is, mely szerint a rendőr képmásának kitakarás nélküli közlése jogsértőnek minősül, mivel a rendőr nem közéleti szereplő. Megjegyezte, hogy az intézkedő rendőr személyének beazonosításához a képmásának nyilvánossághoz közvetítése szükségtelen, mivel tevékenysége jogsértő voltának megállapítása esetén, a jogsértésért közvetlenül kizárólag a jogi személyiséggel rendelkező rendőri szervezet visel polgári jogi felelősséget. A szervezet alapján pedig az eljáró rendőr személye következtethető.

Kiemelte, hogy abban az esetben, ha a sajtó riportot készít, a nyilatkozó személy hozzájárulása szükséges, és ennek a hozzájárulásnak pedig kifejezettnak kell lenni. Megállapította, hogy a felperestől az alperes hozzájárulást nem kért és nem kapott, ezért a képmás készítése és közlése jogsértő volt.

A felperes keresetének jóhírnév sérelmével kapcsolatos része tekintetében arra következtetett, hogy a felperes által sérelmezett műsorszámok a felperesre nézve valótlan tényállítást nem tartalmaztak. A civil és egyenruhás rendőrök azonosító, és ruházat viseletére vonatkozó alperesi kérdés felvetések jogszerűen, az alkotmányos keretek között történtek. Az intézkedő rendőrök viseletének jogszerűségét az alperes nem közvetlenül a felperes személyével kapcsolatosan firtatta, ezért a felperes ennek sértő jellegét alappal nem kifogásolhatta.

Megjegyezte, hogy a felperessel és kollégájával szemben indult fegyelmi eljárással az alperes annyiban hozható kapcsolatba, hogy a folyamatot elindította, mely a rendőri vezetésben kérdéseket ébresztett. A felperes ruházatviselésével összefüggő fegyelmi büntetés kiszabása nem róható az alperes terhére, a felperes jóhírnevének megsértésére alapítva ezzel összefüggésben sem követelheti az alperes marasztalását.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság kizárólag a képmáshoz fűződő személyiségi jog megsértésével kapcsolatosan állapította meg a jogsértés tényét, és az alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

Megállapította, hogy a jogsértés eredményeként a felperes arca több ízben felismerhetően bemutatásra került, és ennek eredményeként az alperes a szűkebb környezete és kollégái körében is azonosításra alkalmas módon jelenítette meg. A felperes azt nem tudta eredménnyel bizonyítani, hogy az alperesi tevékenység következtében üldözésnek, üldöztetésnek volt kitéve, ugyanakkor ennek lehetősége fennállt. A felperes nem vagyoni kárigényét nem minősítette eltúlzottnak, figyelemmel arra is, hogy a felperest kellemetlenségek érték, munkahelyváltásra kényszerült, és a fegyelmi határozat meghozatala miatt pályája megtört, és más állományba kellett kérnie magát. Hangsúlyozta azonban, hogy a felperest ért munkahelyi sérelmekért elsősorban nem az alperest terheli a felelősség.

A keresetben foglaltak alapján a megítélt nem vagyoni kártérítés után kamatot is megállapított.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, és a felperes keresetének teljes elutasítását.

Nem értett egyet azzal az elsőfokú bírósági állásponttal, illetőleg bírói gyakorlattal, hogy az intézkedő rendőrök képmását felismerhetetlenné kell tenni, illetve engedélyt kell kérni a felvétel készítéséhez. Nem minősítette

életszerűnek azt, hogy olyan esetben, amikor a rendőri szervek igazoltatnak és kétséges, hogy az erre feljogosított rendőr végzi az intézkedést, a felvételen szereplőktől a sajtó munkatársai hozzájárulást kérjenek. Amennyiben a felvétel készítése az érintettnek is egyértelmű, mérlegelésnek van helye abban, hogy a felvétel készítéséhez való hozzájárulást kifejezett tiltakozás hiányában megadottnak kell-e tekinteni. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperesről készült felvétel a felperest nem ábrázolta méltatlan, elítélendő helyzetben, és ebből nem származhatott hátránya sem. Álláspontja szerint a társadalom tájékozódásához és tájékoztatáshoz való joga, valamint az egyén képmás védelméhez fűződő joga ütközésénél mérlegelés kérdése, hogy melyik jognak kell elsőbbséget biztosítani.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés megítélésekor tévesen mérlegelt, mivel az igény jogalap nélküli és bizonyítatlan.

A felperes nem igazolta, hogy a képmáshoz fűződő jog megsértéséből olyan hátrányok érték, melyek kompenzálására a nem vagyoni kártérítés alkalmas. A felperest ért hátrányok kizárólag az ellene folytatott fegyelmi eljárásból eredtek, és az is egyértelművé vált az eljárás során, hogy a felperes áthelyezését maga kérte. Ezekre a körülményekre az alperesnek egyáltalában nem volt ráhatása, a fegyelmi eljárásról nem dönthetett, és azt nem is folytatta le, ezért a sajtó felelőssége nyilván nem állapítható meg. Kizártnak minősítette, hogy a felperes kollégái, rendőri vezetők kizárólag egy sajtószerv híradójából értesüljenek a felperes intézkedésének tényéről, ezért az hátrányként nem vehető figyelembe, ha kollégái azonosították.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

Elsősorban arra hívta fel a figyelmet, hogy az ugyanazon a napon, más rendőri intézkedésekről készített felvételeken a képmások kitakarásra kerültek.

Másrészről az adott napon nem volt olyan esemény amit az alperesnek kifejezetten ki kellett derítenie. Hivatkozott arra, hogy az alperes jogsértő magatartása eredményezte azt a felperesi hátrányt, amit a szolgálati helyén elszenvedett, függetlenül attól, hogy ennek kialakulásában a munkáltatónak is jelentős szerepe volt.

Álláspontja szerint, a nem vagyoni kártérítés alkalmazása mindenképpen szükséges volt, mert közvetlen és közvetett sérelmek is érték. Közvetlen sérelemnek minősítette a beazonosítás lehetőségét, melynek eredményeként szorongás alakult ki nála, mert azt érzékelt, hogy elégtételt akarnak venni rajta. Közvetett következménye volt az alperesi magatartásnak az, hogy fegyelmi eljárást kezdeményeztek vele szemben, amennyiben az alperes a jogszabálynak megfelelően jár el, ez nem következhetett volna be.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság határozatát csak a fellebbezéssel érintett részben bírálhatta felül.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A jogvita elbírálása szempontjából irányadó Ptk. 80. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával vagy hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a képmás vagy hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához - a nyilvános közszereplés kivételével - az érintett személy hozzájárulása szükséges.

A másodfokú bíróság elsősorban arra mutat rá, hogy az intézkedő rendőr a joggyakorlat alapján nem minősül közszereplőnek, közterületen végzett

tevékenysége pedig nem nyilvános közszereplés. Ennek indoka alapvetően az, hogy intézkedésének alapja nélküli az önálló döntési jogkör.

A szolgálatban lévő rendőr, aki az utcán kötelességét teljesíti, feladatvégzése miatt nincs olyan helyzetben, hogy a sajtó részére külön felhívás hiányában nyilatkozhaszon a képmása rögzítésével és felhasználásával kapcsolatosan. A sajtó képviselőinek ezért megfelelő körültekintéssel kell eljárni a tevékenységük végzése során, és határozott nyilatkozat hiányában a hozzájárulást nem tekinthetik megadottnak ráutaló magatartásra hivatkozással.

Az egyes alapjogok ütközése esetén, az adott jog korlátozása a másik javára, csak a szükséges mértékben, a kívánt céllal arányosan, az érintett jog lényegi tartalmának sérelme nélkül lehetséges. A jogok ilyen tényleges ütközése azonban a jelen esetben nem merülhetett fel, mert nem volt olyan különös esemény, vagy tevékenység ami ezen alkotmányos vizsgálatot szükségessé tette volna. Az alperes azon feltevése, hogy a felperes esetlegesen jogtalanul jár el, nem igazolja az érintett személyiségi jog önkényes korlátozását, illetve szűkítését.

A sajtó tájékoztatási tevékenységét megfelelően tudja gyakorolni abban az esetben is, ha a nyilvános közterületen intézkedő rendőrrel képfelvételt készít, de arcát felismerhetetlenné teszi. Abban az esetben, ha kétségei merülnek fel az adott személy intézkedési jogosultságával és rendőri minőségével kapcsolatosan, az illetékes hatóságnál eljárást kezdeményezhet, illetve az eljárást segítheti akár a kitakarás nélküli felvétel átadásával is, mellyel a bizonyítást lehetővé teszi. Az ilyen tevékenység a célja miatt nem minősül visszaélésszerűnek.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján helyesen állapította meg, hogy a felperes kifejezett hozzájárulásának hiányában a képmáshoz fűződő személyiségi joga sérült.

Helyesen alkalmazta a Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) pontja szerint az eltiltás jogkövetkezményét, és megfelelően állapította meg az igényelt nem vagyoni kártérítés összegét is a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja, 339. § (1) bekezdése, 355. § (1) és (4) bekezdése alapján.

A nem vagyoni kártérítés általában a képmás védelmével, illetőleg az ilyen jellegű, rendőröket érintő ügyekben alkalmazott nem vagyoni kártérítés gyakorlatába illeszkedett, és nem volt eltúlzott. A perbeli bizonyítás alapján egyértelmű volt, hogy az alperesi jogsértés eredményezte a felperessel szembeni fegyelmi eljárás felvetését, ami a későbbiekben a felperes személyi körülményeiben történt változást is eredményezte. Alperesnek az okfolyamat kiváltásában egyértelmű felelőssége megállapítható, ugyanakkor közvetlenül a fegyelmi felelősségre vonásban és annak következményeiben tényleges része nem volt.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni a felperes másodfokú perköltségét a Pp. 239. §-ának utalószabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

A felperes másodfokú perköltsége a jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj.

Köteles továbbá viselni az alperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2014. szeptember 11.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő